

Arrest

nr. 71 420 van 7 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat D. CHABOT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché D. CHABOB, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Isoko etnie en van Delta state afkomstig. U bent christen. U werd geboren op 15/12/1976 te Lagos. U leefde u hele leven op verschillende adressen in Lagos, uitgenomen van 2000 tot 2004 toen u in een hostel op de campus van de Abia State University in Uturu verbleef. U kreeg toelating tot de in Abia State University voor het schooljaar 2000-2001. U ging er economie studeren. U kon uw studies echter niet betalen en stelde uw doelstelling bij naar het schooljaar 2001-2002. Uw ouders en zus hadden het nodige geld verzameld, maar intussen had u (O.) ontmoet op school. Hij vertelde u over de organisatie Niger Delta Vigilantes (hierna NDV) die studenten afkomstig uit Delta state financieel helpt bij hun studies. Via (O.) gaven ze u 50.000 naira. Daarmee betaalde u het schoolgeld voor 2001-2002. Op vraag van (O.) ging u kort daarna naar een bijeenkomst

van de NDV, maar na 5 minuten ontdekte u dat zij niet de NDV zijn, maar wel de Vikings. U verliet de bijeenkomst omdat u niets met hen te maken wil hebben omdat ze een cult zijn en missies uitvoeren voor politici. Sinds die dag kwam men regelmatig naar uw hostel om te vragen of u naar hun bijeenkomst kon komen. Ze vroegen dit steeds op een gewone manier en bedreigden u niet. Vóór de start van het schooljaar 2003-2004, dus voor de start van uw 3e jaar, kwamen de Vikings naar uw kamer in de hostel en stelden u voor de keuze: ofwel lid worden ofwel de universiteit verlaten. Als u dat niet deed zou u met uw leven betalen. Daarop verliet u de school en keerde u terug naar Lagos. In 2005 deed u een aanvraag voor een college in Cyprus. U werd aanvaard, maar kon dit niet betalen en vertrok dus niet. In 2006 kreeg u telefoon en de persoon zei dat u geen lid werd in 2001 en dat u dit nu moest doen. Drie dagen later belde die persoon terug om uw beslissing te horen. U zei dat u weigerde en die persoon zei dat u moest opletten. In 2007 opende u een kiosk in Lagos waar mensen konden bellen en telefoonkaarten kopen. In juni 2010 kwamen 5 tot 10 mannen binnen in uw winkel en zegden dat ze Vikings zijn. Ze zegden dat u met uw leven moest betalen. U liep weg, viel onderweg en verwondde uw hoofd. U verbleef daarna bij uw zus in Lagos en bekeek hoe u het land kon verlaten. Een vriend (K.) hielp u en via Tincan Island verliet u op 13 of 14 september 2010 Nigeria per boot. Op 4 oktober 2010 kwam u aan in Antwerpen en op 20 oktober 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw geboortecertificaat, een kopie van het certificaat van uw afkomst uit Delta state, uw diploma secundair onderwijs, de toelating tot de Abia State University en uw aanvraag voor het Cyprus college.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst slaagt u er niet in om een gegronde vrees voor vervolging door de Vikings aannemelijk te maken.

Voor de start van het schooljaar 2001-2002 weigerde u lid te worden van hun groep (gehoor CGVS p.8,13). Vervolgens vroegen de Vikings u gedurende 2 schooljaren lang op een gewone en niet-dreigende manier om lid te worden. Voor het begin van het schooljaar 2003-2004 werd u plots voor de keuze geplaatst: lid worden of vertrekken (gehoor CGVS p.13). Na uw vertrek aan de universiteit hoorde u voor meer dan 2 jaar niets meer tot u in 2006 een telefoontje kreeg. Na uw vernieuwde weigering om lid te worden werd gezegd dat u moest opletten (gehoor CGVS p.14). Vervolgens ondervond u gedurende 4 jaar niet de minste problemen tot u in juni 2010 bezoek kreeg in uw winkel van een 5 a 10-tal mannen en bedreigd werd (gehoor CGVS p.15). U kon ontsnappen en hebt gedurende de ruim 2 maanden tot uw vertrek uit Nigeria op 13 of 14 september geen problemen meer ondervonden (gehoor CGVS p.10, 15). Gedurende een periode van 10 jaar werd u dus 3 maal bedreigd en onder druk gezet om lid te worden van de Vikings groep. Tussen deze 3 pogingen waren er telkens meerdere jaren waarin u geen enkel probleem ondervond. Er kan dan ook besloten worden dat de door u ingeroepen vervolging absoluut niet doelgericht en systematisch is. U slaagt er ook niet in de zeer lange periodes tussen de verschillende bedreigingen te verklaren (gehoor CGVS p.13,15,16). Daarnaast geeft u ook op geen enkel ogenblik te kennen pogingen gedaan te hebben om de oorzaken hiervoor te achterhalen.

Bovendien slaagt u er op geen enkel moment in aannemelijk te maken waarom de Vikings u zouden vervolgen. U verklaart dat u geen idee hebt waarom ze u zo graag als lid wilden en niet weet wat ze in u zagen (gehoor CGVS p.13,16). Op de vraag of u ooit probeerde te achterhalen waarom, antwoordde u enkel 'neen, omdat (O.) er niets over zei'. (gehoor CGVS p.16). U heeft kortom geen poging ondernomen om te achterhalen waarom de Vikings u wilden inlijven. Van iemand die gedwongen rekrutering van een groepering vreest en niet weet wat de oorzaak is, mag nochtans verwacht worden dat hij actieve stappen onderneemt om te achterhalen wat hiervan de oorzaak is. Ook op de vraag welk belang de Vikings erbij hadden dat u de universiteit zou verlaten antwoordde u dat ze enkel wilden dat u lid was en dat u anders moet weggaan (gehoor CGVS p.14), hetgeen nog altijd geen verklaring biedt voor uw bewering dat ze u ook nog zouden hebben vervolgd nadat u de universiteit had verlaten.

Wat de dreigtelefoon in 2006 betreft moet opgemerkt worden dat u hier bijzonder weinig informatie over kunt verschaffen. U weet enkel dat u in 2006 opgebeld werd, maar kunt dit niet specificeren. U hebt er geen idee van wie u opbelde en hebt ook geen idee waarom u opgebeld werd. U weet ook niet hoe die persoon aan uw nummer geraakt is. Aangezien u de universiteit verlaten had zoals ze gevraagd hadden leek er geen reden voor de Vikings om u opnieuw lastig gevallen. U hebt echter geen poging ondernomen om te weten waarom dit toch gebeurde. U verklaart dat er geen tijd voor was (gehoor CGVS p.14,15), hetgeen echter een weinig overtuigende verantwoording vormt, omdat u pas 4 jaar later het land verliet en dus ruimschoots de tijd had om een poging te doen u hierover te informeren.

Uw kennis van de Vikings, uw vermeende vervolger, is daarenboven beperkt. U kent geen andere naam voor de Vikings en als u gevraagd werd of u de Supreme Vikings Confraternity kent antwoordt u dat u enkel de Vikings kent (gehoor CGVS p. 16). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd is aan het dossier is dit de officiële benaming voor het cultgenootschap van de Vikings. Het is dan ook vreemd dat u die naam niet kent aangezien zij toch uw vervolgers zouden zijn en dus verwacht mag worden dat u er enige inlichtingen over tracht in te winnen. U verklaart dat men u tijdens uw studies bleef vragen om lid te worden, maar als u naar namen van leden van de Vikings gevraagd wordt, zegt u dat u enkel (O.) kent. De namen van de anderen kent u niet, maar u denkt dat ze ook leden van de Vikings zijn (gehoor CGVS p.13). Op de vraag of u weet waarom de Vikings jongeren van Delta state financieel ondersteunen bij hun studies, antwoordt u dat u het niet weet. Na aandringen antwoordt u enkel dat ze op de lange termijn de jeugd willen mobiliseren (gehoor CGVS p.11). Verder heeft u zich er ook nooit over geïnformeerd of ook andere mensen dezelfde financiële ondersteuning kregen als u. U weet zelfs niet of (O.) financiële steun kreeg van de Vikings (gehoor CGVS p.12).

Uit bovenstaande opeenstapeling van feiten kan enkel geconcludeerd worden dat uw verklaringen betreffende uw vermeende vervolging door de Vikings dermate vaag zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof kan gehecht worden.

Ook bij de geloofwaardigheid van uw ontsnapping aan de inval in uw kiosk in juni 2010 kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden. U verklaart dat meer dan 5 en minder dan 10 mannen uw kiosk binnenkwamen (gehoor CGVS p.9). U verklaarde ook dat deze kiosk heel klein is (gehoor CGVS p.10). Toch stelt u dat u kon ontsnappen door naar de deur te wandelen en weg te rennen (gehoor CGVS, p.8), wat weinig realistisch overkomt.

Gezien er geen enkel geloof kan gehecht kan worden aan uw verklaringen over uw vervolgers en hun motieven uitermate vaag zijn dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Daarenboven dienen enkele opmerkingen gemaakt te worden over de door u neergelegde documenten.

Een eerste opmerking betreft de toelating tot de Abia State University. U verklaarde dat u economie studeerde aan de Abia State University (gehoor CGVS, p.4). Op de toelating tot de Abia State University, een document dat u zelf neerlegde, staat echter vermeld dat u toegelaten wordt tot het departement 'building' binnen de faculteit 'environmental'. Als u hiermee geconfronteerd werd antwoordt u weinig overtuigend dat u handel studeerde in het secundair onderwijs en in de Abia State University naar de economie klas ging. U verklaart verder dat de richting 'building' enkel bestemd was voor wetenschapsstudenten (gehoor CGVS, p.10). Degelijke tegenstrijdigheid doet twijfel ontstaan over de waarachtigheid van uw studie aan de Abia State University tussen 2000 en 2004.

Een tweede opmerking gaat over het certificaat van uw afkomst uit Delta state. U verklaart dat u het aan (O.) gaf en dat u zo aan de voorwaarde voldeed om de 50.000 naira te krijgen. U verklaarde meermaals dat u dit geld kreeg vóór de start van het schooljaar 2001-2002 (gehoor CGVS, p.8, 11). Op het door u neergelegde certificaat staat echter uitdrukkelijk de datum 26 augustus 2002 vermeld, dus ruim na de start van het schooljaar 2001-2002. De door u afgelegde verklaring strookt niet met de informatie op het document dat u hebt neergelegd hetgeen een negatieve invloed heeft op de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Een derde opmerking betreft uw aanvraag voor het Cyprus College. U stelt dat u deze aanvraag deed in 2005 omdat u het land wou verlaten omdat er veel bedreigingen waren (gehoor CGVS, p.6) Op het door u neergelegde document is inderdaad te zien dat u op 3 augustus 2005 de toelating tot het Cyprus College verkreeg. Deze verklaring strookt echter niet met uw andere verklaringen dat u tussen uw vertrek aan de Abia State University in het begin van het schooljaar 2003-2004 en het telefoontje in 2006 geen enkel probleem of bedreiging ervaren hebt (gehoor CGVS, p.8, 11). Deze tegenstrijdigheid voegt opnieuw een negatieve indicatie toe betreffende uw algemene geloofwaardigheid.

Voor wat betreft uw diploma secundair onderwijs en het uittreksel uit het geboorteregister kan worden opgemerkt dat deze uw middelbare scholing en identiteit bewijzen, die hier niet meteen worden betwijfeld. U legde geen documenten voor om uw reis van Nigeria naar België te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/6, tweede lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Hij meent dat de aangehaalde motieven feitelijk en juridisch niet afdoende zijn om de bestreden beslissing te dragen. Verzoeker doet een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in asielaanvragen en stelt tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een duidelijk, coherent en geloofwaardig relaas te hebben uiteengezet. Hij kon belangrijke stukken van zijn relaas en/of gebeurtenissen bewijzen met documenten.

Volgens verzoeker zijn de bevindingen van het CGVS te algemeen, vaag en onvoldoende concreet. Het is juist dat zijn problemen zich hebben uitgespreid over een periode van tien jaar, maar hij merkt op dat hij tijdens de periodes van relatieve rust veelvuldig op andere plaatsen is geweest en minder in het licht heeft gelopen. Hieruit blijkt dat een zuiver verloop van tijd de problemen niet oplost. Integendeel blijkt hieruit dat zijn vervolgers persistent zijn nu men hem tien jaar bleef vervolgen. Bijgevolg had hij geen andere keuze dan te vluchten. Het CGVS kan dan ook niet gevolgd worden waar wordt gesteld dat de vervolging niet systematisch en doelgericht was. Verzoeker benadrukt dat het vrij duidelijk is waarom hij geen moeite heeft gedaan om de oorzaken van zijn vervolging te achterhalen. Hij stelt dat hij wist wat de reden was, namelijk dat hij lid moest worden van de organisatie, die vrijwilligers nodig had om hun criminele activiteiten uit te voeren. Zelfs wanneer hij voorstelde het geld terug te geven, weigerde men.

Omtrent de redenen waarom hij werd vervolgd en zijn pogingen dit te weten te komen, betoogt verzoeker dat hij wel degelijk heeft verklaard weet te hebben van de activiteiten van de groepering. Hij stelt dat het evident is dat wanneer hij meer dan tien jaar volhoudt dat hij geen lid wil worden, hij weet waarom. De reden waarom hij bedreigd werd, is overduidelijk: hij had 50 000 niara aangenomen en moest als wederprestatie lid worden. Hij wist ook duidelijk dat het niet om het geld ging aangezien hij in 2006 had voorgesteld om het geld terug te betalen en men dit weigerde. Verzoeker voert aan hieruit begrepen te hebben dat het niet was "om flyers uit te delen", maar om andere redenen die het daglicht schuwen. Voor de rest heeft hij geprobeerd zo weinig mogelijk te weten te komen over de organisatie om zo weinig mogelijk de aandacht te trekken en om zo weinig mogelijk te maken te hebben met de organisatie.

Verzoeker merkt met betrekking tot de dreigtelefoon van 2006 en zijn vervolgers op dat hij duidelijk verklaarde dat hij opgebeld werd omdat hij nog steeds 50 000 niara van de organisatie had en hij nog steeds geen lid was geworden. Hij diende geen pogingen te ondernemen en wist waarom ze belden. Wat betreft de juiste naam van de organisatie verwijst verzoeker naar een internationaal landenrapport waarin slechts over de "vikings" wordt gesproken. Verzoeker herhaalt dat hij goede redenen had waarom hij zo weinig mogelijk contact zocht met zijn vervolgers en trachtte hierover vragen te stellen. Hij was in de overtuiging was dat het zich zo gedeisd als mogelijk houden hem zou verlossen van de vervolging. Na tien jaar bleek dat dit niet zou helpen.

Verzoeker wijst op het feit dat hij bij het incident in zijn kiosk niet kon zeggen hoeveel mensen er exact binnengekomen zijn omdat niet iedereen binnengekomen is, het geen statische discussie was en de tegenstanders voortdurend in beweging waren. Het is niet zo dat hij als het ware in ware commandostijl – zoals de commissaris-generaal volgens hem insinueert – is kunnen ontsnappen. Wel heeft hij van de discussie gebruik weten te maken om naar de deur te bewegen en toen de gemoederen buiten nog meer verhit geraakten en men hem begon te bedreigen met de dood, is hij gaan lopen. Initieel zette men de achtervolging in maar hij kon ontsnappen. Verzoeker stelt dat hij het vreemd vindt dat de commissaris-generaal blijkbaar niet de gebeurtenis *an sich* betwist, enkel de wijze waarop.

Verzoeker voert aan dat het een eenvoudige opzoeking op het internet behoeft om informatie te verkrijgen over "The Supreme Vikings Confraternity". Hij was evenwel eerlijk en heeft zijn verhaal niet opgezocht doch heeft dit verteld zoals het is.

Met betrekking tot de toelating tot de Abia State University, benadrukt verzoeker dat hij "Handel" heeft gestudeerd in het middelbaar onderwijs en verder economie wou studeren aan de universiteit, hetgeen een duidelijke en evidente optie is. Hij merkt op dat het door hem neergelegde document een toelating tot de universiteit betreft, die inderdaad "Building" in de afdeling "environmental" opgeeft, en geen

inschrijving is. Toen hij zich met de toelating heeft aangemeld op de universiteit om zich in te schrijven, heeft men hem op de vergissing gewezen dat hij met zijn "Handel" opleiding geen "Building" kon doen en heeft hij zich ingeschreven in economie, zoals de bedoeling was. Het document staat volgens verzoeker een groot deel van zijn asielrelaas en de commissaris-generaal heeft niet gesteld dat het document vals is.

Wat betreft het certificaat van zijn afkomst uit Delta state, wijst verzoeker op het feit dat hij heeft verklaard dat hij dit afgaf aan O. doch nooit verklaard heeft dat hij dit document heeft afgegeven bij het verkrijgen van het geld. Hij moest inderdaad een document hebben dat zijn afkomst bewees, hij vroeg dit document aan (wat bijna een jaar duurde) maar kon niet wachten met zijn inschrijving. Het geld voor zijn inschrijving werd hem al overhandigd voor hij het document had verkregen en met zijn belofte dit over te maken wanneer het zou arriveren. Verzoeker hield zich aan deze belofte. Bovendien voldeed hij duidelijk aan de voorwaarde voor de steun vermits uit zijn naam bleek dat hij afkomstig was uit Delta State. Verzoeker merkt op dat de informatie in het document, namelijk zijn herkomst, niet wordt betwist.

Verzoeker benadrukt dat hij inderdaad ernstig bedreigd werd in 2003-2004 en dat hij gedurende een jaar zeer *low-profile* heeft geleefd en min of meer ondergedoken in de hoop dat dit zou overgaan. Het was evenwel onleefbaar en hij heeft getracht om in het buitenland te studeren. Verzoeker stelt dat toen dit was mislukt en na nog een jaar of twee ondergedoken te hebben geleefd, hij in 2007 beseftte dat hij zo niet verder kon leven en derhalve de kiosk heeft geopend, hetgeen zou leiden tot nieuwe problemen. Hij ziet dan ook niet in wat de tegenstelling is in zijn verklaringen, noch op welk punt de "episode met Cyprus" in conflict is met zijn asielrelaas.

Volgens verzoeker worden de documenten waarvan de commissaris-generaal niets negatiefs kan zeggen op eenvoudige wijze onbelangrijk verklaard, als zijnde niet betwist. Hij leidt hieruit af dat men de documenten dan ook niet verder onderzocht heeft. Hij wijst op het feit dat zijn identiteit bewijst dat hij inderdaad afkomstig is uit Delta State en dat het document dat dit feit bewijst, overeenstemt met de werkelijkheid. Bovendien blijkt volgens verzoeker dat hij inderdaad gestudeerd heeft en dat hij dus wel degelijk toegang tot de universiteit kon krijgen. Ook het tijdstip van afstuderen uit het middelbaar komt overeen met de data van zijn vluchtrelaas. Verzoeker voert aan dat het voor de hand ligt dat hij geen documenten over zijn vluchtweg heeft kunnen neerleggen omdat hij als verstekeling op een schip op illegale wijze het land in is gekomen.

2.1.2. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet en betoogt dat hij herhaaldelijk (minstens drie bewezen keren) met de dood werd bedreigd gedurende een periode van tien jaar. Hij kan geen bescherming zoeken bij de overheid en/of andere politieke overheden omdat de organisatie die hij vreest hand- en spandiensten verricht voor de overheid. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou leiden tot een onmenselijk leven van constante schrik dat men ooit voor zijn deur staat om hem te vermoorden of mishandelen. Voor gerechtsinstanties in westerse landen is het volgens verzoeker al moeilijk om een daadwerkelijke gerechtelijke vervolging in te stellen tegen een dergelijke organisatie. Men kan niet verwachten van een land als Nigeria, dat tegelijkertijd kampt met zeer grote andere problemen (corruptie, armoede, geweld, religieproblemen), dat zij een daadwerkelijk vervolgingsbeleid kunnen instellen tegen zijn vervolgers en hem de nodige bescherming kunnen bieden. Verzoeker komt dan ook in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Dit wordt in de bestreden beslissing slechts besproken door een halve zin, wat de motiveringsplicht schendt.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr.

2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker verklaart dat de oorzaak van zijn vervolging is gelegen in het feit dat hij geld ontving van een organisatie om zijn studies te betalen, waarna hem werd gevraagd lid te worden van deze organisatie en hij dit weigerde.

Verzoeker legde echter vage en weinig aannemelijk verklaringen af omtrent de wijze waarop hij met de organisatie die hem zou hebben vervolgd in contact kwam. Zo kon hij de volledige naam niet geven van O., nochtans een vriend van hem en de persoon die ervoor zou hebben gezorgd dat hij van deze organisatie 50 000 Naira kreeg. Verder kan worden aangenomen dat verzoeker zich zou afvragen van wie hij dergelijke som geld kreeg en om welke reden, alsmede dat hij zich, alvorens te beslissen zulke som aan te nemen, hierover zou informeren. Desalniettemin bleek hij zich niet te hebben geïnformeerd over de Niger Delta Vigilante (NDV), nochtans de organisatie van wie hij dacht dat het geld afkomstig was, en legde hij vage verklaringen af omtrent de reden waarom zij mensen uit Delta State hielpen bij de financiering van hun universitaire studies. Tevens gaf hij aan geen andere personen te kennen die op dezelfde manier financiële steun. Verzoeker bleek zelfs niet te weten of zijn vriend O. zelf dergelijke financiële steun had ontvangen. Bovendien kon hij niet preciseren wanneer O. hem zei dat de NDV mensen financieel ondersteunt, noch hoeveel tijd ongeveer zou zijn verstreken tussen het moment waarop hij het geld daadwerkelijk ontving en de bijeenkomst waar hij volgens zijn verklaringen bij het CGVS naartoe zou zijn gegaan en waarvan hij op voorhand dacht dat deze van de NDV was (administratief dossier, stuk 3, p.8, 11-12; stuk 9, p.2).

Daarenboven legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af inzake de bijeenkomst van de Vikings waarop hij volgens zijn verklaringen bij het CGVS aanwezig zou zijn geweest. Blijkens zijn verklaringen bij het CGVS zou hij, nadat hij het geld had ontvangen om zijn opleiding te financieren, op vrijwillige wijze en samen met zijn vriend O. naar een meeting zijn gegaan, waarvan hij op voorhand dacht dat het een meeting betrof van de Niger Delta Vigilante (NDV) doch waarbij hij tijdens deze meeting ontdekte dat het een meeting van de Vikings betrof (administratief dossier, stuk 3, p.8, 11). Deze verklaringen kunnen geenszins worden gerijmd met zijn verklaringen in de vragenlijst. Aldaar gaf verzoeker immers nergens aan dat hij aan dergelijke meeting zou hebben deelgenomen, doch stelde hij integendeel: *“Nadat ik het geld had ontvangen om mijn opleiding te betalen vroegen de leden van NDV mij om deel te nemen aan hun activiteiten, zoals bijeenkomsten. Ik weigerde dit echter, want ik wilde niets te maken hebben met deze groep”* (administratief dossier, stuk 9, p.2). Dit klemt nog des te meer daar verzoeker inzake voormelde meeting bij het CGVS verklaringen aflegde die onderling strijdig zijn. Aanvankelijk verklaarde hij eenduidig dat hij slechts op het einde van de bijeenkomst zou hebben ontdekt dat deze niet van de NDV was maar wel van de Vikings (administratief dossier, stuk 3, p.8), terwijl hij even verder beweerde dat hij onmiddellijk zou zijn geïntroduceerd aan de leider, dat deze leider hem welkom heette

en zei dat zij de Vikings waren, alsmede dat hij vervolgens, en dit reeds na vijf minuten, de bijeenkomst zou hebben verlaten (*ibid.*, p.12-13).

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af betreffende de concrete aanleiding voor zijn vertrek van de universiteit. In de vragenlijst stelde hij dienaangaande dat hij op een dag door een directielid uit de les werd gehaald, dat hij naar een soort van rechtszaal van de geheime genootschap de Vikings werd geleid en dat hem aldaar werd gemeld dat hij niet langer welkom was op de universiteit (administratief dossier, stuk 9, p.2). Bij het CGVS maakte verzoeker hiervan echter nergens melding. Hij verklaarde weliswaar dat de Vikings hem in 2003 voor de keuze stelden om lid te worden of de universiteit te verlaten, doch hij preciseerde hierbij, gevraagd waar dit gebeurde, uitdrukkelijk: *"In mijn kamer in de hostel"*. Nergens vermeldde hij spontaan een incident waarbij hij door een directielid uit de les zou zijn gehaald en naar een soort rechtszaal van de Vikings zou zijn geleid. Wanneer verzoeker vervolgens werd geconfronteerd met zijn verklaringen in de vragenlijst, ontkende hij deze en beweerde hij dat deze betrekking hadden op de bijeenkomst tijdens dewelke hij werd geïntroduceerd bij de Vikings (*ibid.*, p.14). Deze uitleg kan echter niet worden gerijmd de vragenlijst, alwaar hij blijkens zijn hoger aangehaalde verklaringen duidelijk aangaf dat deze betrekking hadden op het moment dat hem werd gemeld dat hij de universiteit moest verlaten. Zij kan evenmin worden gerijmd met verzoekers eerdere verklaringen bij het CGVS volgens welke hij op vrijwillige wijze en samen met zijn vriend O. naar de meeting ging waarin hij werd geïntroduceerd bij de Vikings en waarbij hij nergens melding maakte van het feit dat tijdens deze meeting aan hem zou zijn gemeld dat hij de universiteit diende te verlaten.

Verzoeker legde verder incoherente verklaringen af met betrekking tot de telefonische dreiging die uitging van de Vikings nadat hij de universiteit verliet in 2004. In de vragenlijst gaf hij aan dat hij regelmatig door de Vikings werd opgebeld, daar waar hij verklaarde: *"Hoewel ik niet meer op school was, werd ik toch nog steeds bedreigd door leden van de "Vikings". Ze belden me regelmatig en ze kwamen naar mijn winkel om mij te bedreigen"* (administratief dossier, stuk 9, p.2). Volgens zijn verklaringen bij het CGVS zou verzoeker nadat hij de universiteit verliet echter niets hebben gehoord van de Vikings tot in 2006, wanneer men hem één maal opbelde om te melden dat hij lid moest worden, men hem drie dagen later terugbelde om zijn beslissing te vernemen en hij vervolgens opnieuw niets van hen vernam tot in juni 2010. Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met zijn eerdere verklaring dat ze hem regelmatig belden (administratief dossier, stuk 3, p.8, 14). Voorts legde verzoeker omtrent deze telefonische dreiging bij het CGVS vage verklaringen af, daar waar hij in het geheel niet kon preciseren wanneer in 2006 men hem zou hebben opgebeld (*ibid.*, p.14).

Verzoeker legde verder vage verklaringen af daar waar hij niet kon aangeven wanneer in juni 2010 de Vikings naar zijn winkel zouden zijn gekomen en hoeveel mannen daarbij binnen in zijn winkel waren. Hij kwam, hiernaar gevraagd niet verder dan te stellen: *"Ben ik vergeten (...) Vergat het aantal, meer dan 5 minder dan 10"* (administratief dossier, stuk 3, p.9). Verzoekers uitleg in onderhavig verzoekschrift voor de voormelde vaagheid kan niet worden aanvaard. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat, indien verzoeker daadwerkelijk slachtoffer zou zijn geworden van een ingrijpende gebeurtenis waarbij een aantal leden van de Vikings zijn zaak binnenvielen en deze gebeurtenis de directe oorzaak zou hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, hij hierover gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Bovendien vindt verzoekers verklaring dat hij het precieze aantal belagers niet weet omdat een aantal van hen buiten zou zijn gebleven geen steun in het dossier. Bij het CGVS stelde hij duidelijk dat de mannen die kwamen binnen in zijn winkel waren en maakte hij nergens melding van het feit dat er buiten ook belagers waren, laat staan van het feit dat buiten de gemoederen verhit zouden zijn geraakt. Hoe dan ook kan niet worden ingezien hoe het feit dat een aantal mannen buiten bleef kan verklaren waarom verzoeker het aantal belagers dat binnen in zijn winkel was niet kon geven.

Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen aangaande zijn ontsnapping tijdens deze gebeurtenis in het geheel niet aannemelijk zijn. Indien er daadwerkelijk meer dan vijf personen in zijn winkel waren en waarbij deze bovendien de uitgang versperden (*ibid.*), is het geenszins aannemelijk dat verzoeker zomaar kon ontsnappen door zich – al dan niet tijdens een discussie – langzaam naar de deur te begeven en te gaan lopen. Dit is nog minder aannemelijk indien zich, zoals hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, buiten ook nog een aantal belagers zou hebben bevonden bij wie de gemoederen verhit raakten.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat de algehele gang van zaken, zoals door verzoeker geschetst in het kader van zijn asielrelaas en zoals opgenomen in het niet-betwiste feitenrelaas, geenszins aannemelijk is. Zo is het niet aannemelijk dat de Vikings (i) tijdens zijn studies aan de universiteit na zijn initiële weigering lid te worden en deel te nemen aan hun bijeenkomsten, aanvankelijk gedurende

ongeveer twee jaren niet verder zouden zijn gegaan dan hem louter te blijven vragen lid te worden zonder dat hiervan enige dreiging uitging; (ii) gelet op het feit dat het hen niet om geld te doen was maar dat zij enkel wensten dat verzoeker lid werd, hem vervolgens de keuze zouden laten om lid te worden of de universiteit te verlaten in 2003; (iii) verzoeker, nadat hem in 2003 en voorafgaand aan het schooljaar 2003-2004 deze keuze werd geboden met de uitdrukkelijke vermelding dat hij diende te kiezen of het met zijn leven zou bekopen, vervolgens ongestoord lieten verder studeren tot na het tweede semester en tot in mei 2004; (iv) hem, nadat hij de universiteit verliet en hun dreigement derhalve klaarblijkelijk niet het gewenste effect had, nogmaals twee jaren volledig ongemoeid zouden laten; (v) zich er vervolgens in 2006 opnieuw ertoe zouden vergenoegen om verzoeker telefonisch te contacteren, hem te vragen lid te worden en hem drie dagen bedenktijd te geven; (vi) verzoeker nadien, ondanks een nieuwe weigering en een door hen geuite uitdrukkelijke waarschuwing, nogmaals vier jaar volledig ongemoeid zouden laten. Het is manifest onaannemelijk dat een organisatie zoals de Vikings, die er blijkens de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift, niet voor terugschrikt om criminele feiten te plegen (rechtsplegingsdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 13: landeninformatie), indien deze hem enerzijds per se wilde inlijven, daarbij anderzijds gedurende ongeveer tien jaren dermate laks en weinig doortastend te werk zou gaan.

Verzoeker legde daarenboven vage verklaringen af omtrent de Vikings, nochtans de groepering vanwege dewelke hij vervolging stelt te vrezen. Zo bleef hij vaag wanneer werd gevraagd wat er volgens hem mis was met deze groepering, stelde hij slechts op algemene wijze dat zij missies uitvoeren voor politici zoals tegenstanders uitschakelen en hen beschermen en voegde hij toe: *“Andere dingen weet ik niet”*. Wanneer hem op algemene wijze werd gevraagd wat hij wist over de Vikings, antwoordde hij even verder: *“Ik weet er niet veel over, enkel de dingen die ze doen”*. Over de concrete dingen die de Vikings doen en hun activiteiten bleef hij echter eveneens uiterst vaag. Hij maakte slechts op algemene wijze melding van het feit dat zij zich schuldig maakten aan *“Slechte activiteiten, in school en erbuiten via politici”*. Later tijdens het gehoor werd nogmaals aan verzoeker gevraagd wat hij wist over de Vikings, doch wederom kwam hij niet verder dan de algemene bewoordingen: *“(…) dat ze slechte dingen doen, gebruikt worden door politici, verkiezingen manipuleren, vreselijke misdaden begaan,…”*. Verzoeker kende voorts geen andere benaming van deze groepering, ondanks dat deze blijkens de informatie in het dossier gekend zijn onder nog andere namen. Evenmin bleek hij de officiële naam van de Vikings, met name de Supreme Vikings Confraternity, te herkennen zoals deze blijkt uit de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift. Hoe het feit dat deze naam in één landenrapport niet voluit wordt genoemd afbreuk zou kunnen doen aan het feit dat redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij op de hoogte was van de officiële naam van de organisatie die hem vervolgde kan niet worden ingezien, te meer daar deze naam in de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en in de informatie in het dossier wel voluit wordt vernoemd. De namen van de leden van de Vikings die hem kwamen vragen lid te worden of van de leden die hem vervolgden, kon verzoeker evenmin verstrekken (rechtsplegingsdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 3, p.9, 12-13, 15-16; stuk 13: landeninformatie). Verzoeker tracht ten onrechte de voormelde onwetendheden betreffende de Vikings in zijn hoofde te vergoelijken. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij, indien hij daadwerkelijk over een tijdspanne van tien jaren problemen had ondervonden met deze organisatie, zich in de loopt van deze jaren zou hebben geïnformeerd omtrent de Vikings om op deze wijze een inschatting te maken van het risico dat hij liep. Minstens kan worden aangenomen dat hij zich omtrent voormelde basisgegevens inzake de Vikings zou hebben geïnformeerd in het kader van onderhavige asielaanvraag en naar aanleiding van het gehoor bij het CGVS om op deze wijze zijn relaas te kunnen staven aan de hand van de nodige achtergrondkennis dienaangaande.

Gelet op het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De neergelegde documenten vermogen aan de voormelde concrete vaststellingen geen afbreuk te doen (administratief dossier, stuk 12: documenten). Deze bevatten immers slechts een aantal gegevens inzake verzoekers identiteit en scholing. Zij bevatten geen gegevens die betrekking hebben op de concrete problemen zoals aangevoerd door verzoeker en hieruit kan nergens worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

De bijgebrachte informatie omtrent de Vikings is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Bijgevolg doet deze informatie evenmin afbreuk aan het voormelde. Verzoeker dient zijn problemen immers *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging

koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Gelet op de *sub* 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS